

До Батьківщини

Андрій Бондар

Кінець століттю. Сто летальних літ
Минає, наче пісня популярна.
Вгризається в історії бісквіт
Манірна садо-істерична панна.
Я патос днів страждених пронесу,
Сучасних сук покусуючи півхи...
Сніги лежать... Я втілюю красу...
Я єсть Едип, що покидає Фіви
Для тебе, о вітчизно дорога,
Моя Йокасто, вічно емфатична,
Під кайфом вічно, сонячно-буха
І сонно-планетарно-лунатична.
Я викрешу з базальтових сердець
Блошину дозу щирої любови...
І я зустріну радісний кінець...
І ти усмокчеш пару літрів крові.